

Lizák Pálma:

A „telefon”

A régi 50-es villamoson utazom. Havas tél van, karácsony előtt. Feszáll két ember és leül egymással szemben. Egyikük magas, testes, borzas szakállú, műszörme keretes sapkát és dzsekit visel. A másik, akinek csak fél oldalát látom sovány, fakó szövetkabátja kopott, fején szürke bojtos kötött sapka van. Mindkettejük kezében ott a jellegzetes műanyag szatyor, benne minden kincsük.

A borzas szakállúnak kellemes, mély hangja van, ahogy megszólal: - „Józs! Hívd a Mamát!” A sovány megfogja az ablakmozgató kallantyút, és készségesen forgatni kezdi. Társa közben fejéhez emeli kezét, és hallózik. „Na végre felvette, abbahagyhatod” – szól Józsinnak.

„Csókolom drága Mama! Hát hogy tetszik lenni? Na ennek örülök. Én nagyon jól vagyok drága Mama, nem, nincs semmi bajom, igen mindenem megvan, amire szükségem lehet. Mama! Aztán vigyázzon ám magára, szedje a gyógyszereket és kenegesse a lábát, hogy meggyógyuljon mire karácsonykor hazamegyek.” – Leteszi a „telefont”, arcán üdvözült mosoly.

Leszállok a villamosról, és nem tudom, miért folynak a könnyeim.

(2001. december)

